

Hoe werken deze kwalificaties eigenlijk?

Om goed te kunnen beseffen wat een enorme prestatie onze jonge landgenoot leverde, is het wel even nodig om uit te leggen hoe deze werken.

In feite is de Qualifying School het meest zware toelatingsexamen dat U zich ook maar voor kunt stellen. De postulanten worden getest tot het uiterste, wat betreft hun technisch potentieel, fysieke weerstand en mentale kracht.

712 concurrenten probeerden deze herfst om de "European Tour playing card" te winnen of te herwinnen. Een eerste groep van 511 concurrenten, waaronder Nicolas Colsaerts en Raf Vanbegin, moesten verdeeld over vijf terreinen, ongeveer honderd per groep, hun kwalificatie betwisten waarvan slechts de 27 eerste, plus de ex æquo van elke groep, het avontuur verder mochten beleven. Dit gaf als resultaat 146 "in" en 365 "out".

Men zou kunnen denken dat de competitie in dit eerste stadium nog niet te wrang is. Kijk dus maar eens naar de resultaten van elke groep, naar de beste score en die van de 27ste, de laatst gekwalificeerde: 276/288 - 276/288 - 276/286 - 279/293 - 278/289. Nicolas werd derde te Chart Hills met 281 (-7) en Raf Vanbegin kwalificeerde zich ook met 283 op de Wyniard Club.

Als "tweede obstakel" vonden de 146 uitverkorene elkander terug in het noorden van Spanje, in de Catalaanse omstreken, waar nog 112 andere, die de eerste proef voor bepaalde redenen niet mee hadden moeten doen, zich bij hun aansloten. Hieronder bijvoorbeeld Graeme Storm, Engels amateur kampioen en Walker Cup Player, Didier de Vooght, lid van de European Tour 2000, maar verder geklasseerd dan de 140ste plaats en ook nog andere uitzonderingen. Zo ontstond er een nieuw groep van 258, waarvan 80 te Empordà, 78 te Pals en 80 te Peralada het tegen elkaar op moesten nemen. Op elk parcours konden slechts de dertig beste voor de Qualifying finale in aanmerking komen, zelfs de ex æquo moesten in een play-off uitmaken wie recht had op de dertigste en laatste plaats.

De scores waren verbazingwekkend: te Empordà, par 71, de 1ste: 268 (-16), de 30ste: 280 (-4), te Pals, par 73, de 1ste: 273 (-19), de 30ste: 288 (-4), te Peralada, par 72, de 1ste: 273 (-15), de 30ste: 283 (-5)!!! Na deze tweede eliminatie moesten 168 concurrenten hun koffers pakken. Raf Vanbegin hoorde hier jammer genoeg op het nippertje ook bij, want op de laatste dag

golf December '00

Nicolas Colsaerts maakt het helemaal



Foto: B. Bagno

na de turn, had hij geen geluk op de laatste negen holes. Didier de Vooght, die voor het moment zelfvertrouwen mist, kreeg geen enkele kans om deze gruwelijke proef te doorstaan en moest ook naar huis. Voor de **Qualifying Finals** was Nicolas Colsaerts de enige Belg die over bleef. Deze ultieme eliminatieronde heeft sinds vijf jaar plaats in het zuiden van Spanje (Andalucía) op twee pracht parcours, Sotogrande en San Roque. Bij de 90 concurrenten uit Catalonia voegden zich nog 89 andere die

de twee eerste kwalificatie rondes niet hoefden te spelen, omdat ze ofwel deel uitmaakten van het Ryder Cup Team, of overwinnaars waren van één of meerdere wedstrijden op het Europese circuit, of de 116ste tot en met de 140ste plaats van het Europese klassement 2000 bekleedden. De overgebleven 179 moesten het tijdens vier rondes eerst nog tegen elkaar opnemen, waarbij elke concurrent twee keer elk terrein opging. Na de vierde ronde mochten dan de 75 eerste en de ex æquo geplaatst-

te, d.w.z. 80 spelers elkaar nog tijdens twee extra rondes affronteren op het terrein van San Roque. Voor de 99 andere was het afgelopen.

Na onder een enorme stress vier rondes gespeeld te hebben, kunt U zich goed voorstellen hoe de volgende twee rondes op dit parcours van 6500 meter eruit gingen zien. De eerste vijfendertig zullen dan hierna hun "European Tour playing card 2001" krijgen, terwijl de vijfenveertig andere hun kaart voor de Challenge Tour verdienen.

Een ongelofelijk ventje

Deze nog vrij jonge, maar zeker niet kleine landgenoot, 18 jaar oud en zo'n 1 meter 90 lang, slaagde erin een schitterend parcours af te leggen, waar we ontzettend trots op zijn.

Van de 511 in de eerste ronde, moesten al die het overleefd hadden, veertien rondes in totaal afleggen, waarvan uiteindelijk maar drie zich in de "first league" wisten te plaatsen.

Nicolas, op de vierde plaats van het eindklassement, ex æquo met de Nieuw-Zeelander Elliot Boulton, eindigt bij ver als de beste van deze drie.

Van de negentig spelers die zich tijdens de tweede ronde in Catalonia kwalificeerden, deed enkel de overwinnaar, de Zuid-Afrikaan Desvonde Botes, het beter dan hem in de laatste wedstrijd. Daarbij moet onderstreept worden dat Nicolas deze uitstekende prestatie leverde, terwijl het niveau van de Qualifying nog nooit zo hoog was geweest. Het record van 1995 was voor de winnaar 422 en voor de 35ste, 436. Deze keer lagen de scores duidelijk lager: 417 en 433.

Er waren twee momenten waar Nicolas diepe indruk op ons maakte. Tijdens de tweede ronde te Empordà, na drie rondes van 69, 71 en 72 gespeeld te hebben, stond hij rond de veertigste plaats. Hij wist dat

enkel de eerste dertig verder mochten gaan en moest dus een laatste kaart van maximum 68 binnen brengen. Een objectief dat menig speler van de kaart brengt. Nicolas positief en solide, nam geen risico's en probeerde nooit het onmogelijke te doen. Hij scoorde 64, verre weg de beste kaart van de dag, met een eagle op de zeventiende en een birdie op nummer achttien. Zo had hij zijn kwalificatie duidelijk verdient. Te San Roque liet hij ons opnieuw een spel van zeer hoog niveau zien. Na de twee eerste rondes stond hij eerste en na vier rondes bekleedde hij de tweede plaats van het klassement. Op de vijfde dag, terwijl hij op achttienjarige leeftijd nog nooit zes opeenvolgende rondes had gespeeld, begon hij de vermoeidheid te voelen en op dit moment bewees hij ons wat een uitstekende concurrent hij is.

Op hole 10, op deze voorlaatste dag, na op de eerste negen niet veel succes gehad te hebben met zijn putting, slaat hij de bal "out of bounds". Na zo'n tegenvaller, vooral wanneer men moe is, zinkt de moed vaak in de schoenen en krijgt het zelfvertrouwen een flinke klap. Nicolas, daarentegen, ging onverstoort door, deed zijn uiterste best en bracht een kaart van 73 binnen. Zo zorgde hij ervoor de tweede plaats te behouden en de laatste ronde met een gerust hart tegemoet te kunnen gaan. Deze maakte hij af met 74, slechts één slag meer dan de overwinnaar Botes, die acht jaar ouder is dan Nicolas en ook alles op alles zette in deze zesde en finale ronde.

In tegenstelling tot de anderen

Men zou kunnen denken dat een jonge speler als Nicolas meer zou lijden onder de spanning die tijdens deze Qualifying School

Nicolas op de start te Empordà in het noorden van Spanje



Foto: B. Bagno

Press cuttings

From The Times of 20th November - by John Hopkins

«Colsaerts is tall and scrawny in the way of many 18-year-olds. His clothes hang off him». «Some of his length comes from hand speed, some from height and technique. He has been helped in the way he has improved by the fact that he started playing hockey at the same time as he began golf». «He has a tall man's swing and a wide arc and he hits the ball a long way. Colsaert's tee-shot, hit with a three-wood, was 30 yards past Webster's drive». «He was as long with his two-iron as Webster was with a three-wood». «At present, Colsaerts gives the impression of finding the game easy. He is not afraid to join friends for a chat between shots».

heerst in tegenstelling tot andere meer geëxperimenteerde spelers. In feite gebeurde precies het tegenovergestelde: hij is zeker niet verwaand, maar heeft een uitstekend mentaal en beseft hoe groot zijn potentieel is, waardoor hij de druk misschien minder voelt dan zijn tegenstanders.

Veelbelovende teenager

Nicolas heeft dit seizoen, net als de professionals of samen met hen, in totaal 18 rondes gespeeld. Zijn scores in de Bil Luxemburg Open met 270, in de Qualifying rounds te Chart Hills met 281, te Empordà met 276, te San Roque met 424 geven een gemiddelde van 69.5!

Natuurlijk is dit nog geen volledig seizoen, maar vergeet niet dat 14 rondes wel deel uitmaakten van de "Qualifying hel". In vergelijking durven we bijna niet de gemiddelde scores op te noemen van de beste spelers op het Europese Circuit, waaronder Westwood, 5de op de wereldrangschikking, met een gemiddelde van 69.62, Ernie Els, 2de in de wereld, met 69.67, Campbell, 16de met 70.25, Montgomerie, 6de met 70.26 en Clarke, 10de met 70.29.

We kunnen het niet vaak genoeg herhalen, 18 rondes is nog geen seizoen, maar na gezien te hebben waar onze "hugely promising teenager", zoals hij door het officiële persorgaan van de European Tour werd genoemd, toe in staat is, zou het ons niet verbazen als hij na dit eerste jaar op de Tour, tussen de eerste 50 zou belanden. Mocht zijn parcours zonder ongelukken verlopen, dan bestaat er een grote kans, dat hij in de nabije toekomst deel uit zal maken van het European Ryder Cup Team. We wensen hem in ieder geval heel veel succes voor het komende seizoen toe!